

mene, at vort Lægevæsen bør reformeres. Veje, som ere antydede i Betænkningen. Jeg vil meget haabe, at den højtærede Justitsminister vil tage Hensyn dertil. Det er virkelig saaledes, at der er i høj Grad Trang til en Reform paa Lægevæsenets Omraade. Det er, som det blev udtalt af den ærede Ordfører, ikke vor Mening, at dette Forslag om et overordnet Sundhedsraad ikke er godt, eller at man ikke kunde være med til at yde den Sum, som her fordres, men vi mene, at der er langt anderledes vigtige Reformers at foretage paa Lægevæsenets Omraade. Jeg vil f. Eks. sige, at hvis man vilde sammenligne dette Forhold med en anden Ting, med Landbruget, saa indrømmes det jo fra mange Sider, at Landbruget kunde trænge til Reform, men hvis saa Landbrugsministeren her i Tinget vilde fremsætte Forslag om en Reform, som begyndte med at yde Landbrugsministeriet og dets Embedsmænd højere Lønning, saa vilde man sige, at det var en forkert Ende at begynde at reformere fra. Vi have selvfølgelig ikke noget imod, hvis der bliver paalagt Ministerens Medhjælp et større Arbejde, da at yde et større Vederlag, men vi mene, at det er en daarlig Ende at begynde fra. Vi ville have et Forslag til en samlet Reform, saa at vi kunne se, hvad det er, der skal gøres. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale den foreslaaede Dagsorden.

Justitsministeren (Rump): Jeg vilde have indskrænket mine indledende Bemærkninger til at udtale en Beklagelse af den megen Tid, der er gaaet til Spilde, uden at vi ere naaede videre, og jeg vilde slet ikke have kommet ind paa Spørgsmaalet om, hvor Skylden ligger, hvis ikke det ærede Medlem, der talte sidst (Rørdam), havde set sig foranlediget til at drage til Felts mod min Formand og mig, fordi der var gaaet saa lang Tid til Spilde. Vi have paa dette Punkt imidlertid ikke fulgt den anden Praksis end den, som har eksisteret, saa vidt mig bekendt, i den danske Rigsdag lige fra dens første Tid, den nemlig, at naar et Regeringsforslag var fremsat, saa fremlagde man det igen, indtil man havde faaet Afgørelse i Form af en Afstemning fra Tingenes Side. En Afstemning have vi faaet i det andet Ting; der fandt Forslaget Godkendelse. Men det er det, vi ikke have faaet her: Det ærede Medlem henviste til, at der en Gang er kommet en Udvalgsbetænkning, som udtalte sit Standpunkt. Men det er jo ikke tilstrækkeligt til at vise Tingets Opfattelse,

og det er jo den, man i Virkeligheden vil have. Og saavel min Formand som jeg havde saa meget mere Grund til ikke at blive staaende herved, som vi jo havde god Grund til at nære det Haab, at man kunde naa til at faa et omordnet Sundhedsraad, inden man skred til en yderligere Reform. Jeg ved, at det var noget, som min ærede Formand ønskede, og det er ogsaa noget, som jeg ønsker; thi naar det anerkendes fra alle Sider, at den nærværende øverste medicinske Autoritet, der staaer som Ministeriets Medhjælper, er forældet, og dette anerkendes i Virkeligheden jo ogsaa fra dette Tings Side — i hvert Tilfælde for saa vidt Udtalelserne i Tinget og i Udvalgsbetænkningen ere gaaede i den Retning, at man er villig til at gaa med til en Reform paa dette Omraade, selv med større Bekostning — saa vil det ogsaa findes ganske naturligt, om vi ønskede som Medhjælp til det Arbejde, der som sagt maa gøres for at gennemføre videre Reformers, at have en mere nutidssvarende Institution, saadan som man vilde faa det gennem det her foreslaaede overordnede Sundhedsraad, netop fordi det blev et lønnet Raad, som kunde anvende sin Tid dertil, hvorimod Arbejdet jo nu maatte gøres af Sundhedskollegiet; og det at være Medlem af Sundhedskollegiet er jo nu en Hæderspost for visse Læger, men de kunne da naturligvis heller ikke ofre Forretningerne mere Arbejde end højest fornødent. Og det er jo en bekendt Sag, at paa mange Punkter lide forskellige offentlige Forhold, f. Eks. den kriminelle Retspleje, under den Ulempe, som denne Ordning fører med sig. Jeg maa fremdeles meget beklage, om Justitsministeriet ikke skal faa denne ønskede Medhjælp. Sagen er nemlig den, at hvilken Ordning der end skal gennemføres, saa vil der være overordentlig mange saglige Spørgsmaal — ikke blot hvor der maa samles statistiske Oplysninger, men ogsaa hvor det gælder om at tage Bestemmelse om Overgangen af de offentlige Lægers Forretninger paa andre Hænder og om disses Udførelse i det enkelte — hvor Ministeriet højlig trænger til at have en sagkyndig Autoritet ved sin Side. Blicher nu Forholdet anderledes, som det vel nu gør, og faar jeg en Afstemning i saa Henseende paa dette Punkt, maa naturligvis Justitsministeriet tage under Overvejelse, hvorledes de ville kunne klare sig uden at have den Assistance, som man ønskede. Jeg skal i øvrigt foreløbig indskrænke mig, ligesom den ærede Ordfører har gjort det, til at omtale det, der nu ligger for, nemlig den